

נפטר יצחק אבינרי שר הלשון העברית

הסופר והבלשן יצחק אבינרי מת אהמול במוקד בתל-אביב, בגיל 77.

אבינרי נולד באוקראינה וי לארץ עלה ב-1914. למד שנה אחת בגימנסיה העברית, הרצ-לי" וקאשר נסע בסיף לבקר את הוריו — פרצה מלחמת ה' עולם הראשונה ונותקו קשריו עם הארץ. כעבור 12 שנה, לאי חר שטיים את לימודיו בא"י גיבוסיסאות אודיסה, ברלין ו פאריס, חזר לארץ והשתקע ב תל-אביב.

בשבעת הראשון לבוא לארץ נתקל הבלשן מלידה (שכבר בהיותו ילד ליקט וסידר במח ברותיו את כל „המלים הקי שותי שבמשנה... במאמר, ש בא לתקן דבר שלדעתו לא היה טעון תיקון. אבינרי פיר סם מיד רשימה קצרה, ששמה „אין זו שגגה" רשימה ש עשתה רושם רב.

רבים מחידושי הלשון של אבינרי שגורים בני כל, ביי ניהם: מייצר היצירה, תפון, חוצר ורכו. אגב עבודתו הבל שנית בצטברה ברשתו כר טיטיה של חידושי לשון וי שימושי לשון, מן המצויים ב אוצרות הלשון העתיקים וגם בעברית החדשה. לאחר 40 שנות עבודה ואיסוף הציא אבינרי את התוצר לאור ב ספר „היכל המשקלים" — ש בעברו קיבל את טרס האקד מיה ללשון העברית.

אבינרי ראה כיצירתו התי שונה ביותר את „היכל רשיי" — ארבעה כרכים, הכוללים את כל פירושי רשיי בצורת מי לון — שהתורף על ידו כ „מפעל מונומנטאלי". באחרונה עסק בהחקפת מהדורה שניה של „היכל רשיי".

בין חיבוריו הידועים גם „מילון חידושי ח.ג. ביאליק", „יד הלשון" (כינושי העבי רית בדורנו".

„היום מת שר הלשון הקבי רות" — כדברים האלה השי מיט אתמול המילונאי אברהם אבך שישן על קברו של יצחק אבינרי. את החומר שר הי לשון הקניק ליצחק אבינרי לפני ארבעים וחמש שנה חיים נחמן ביאליק. את התואר ה ספואר הזה ראוי להרחיב:

שר צבא הלשון. כי חסרי שים שנות יצחק אבינרי כארץ ישראל (הוא עלה הנה בהיותו בן 26) היו שנות מלחמה. כשעלה על תופי יפו היו תה בחיקוי חשדות-גמר של לימודי המתמטיקה מאוניוורסי טיט מרובון. אבל כמעט חיי כף לעלייתו פנה לצמד הדרך חיי: המאבק על הלשון. הדי תה לו בקצאת מופלגת, אל שניה, בספרות העברית לכל רבדיה — הוא ראה שחשוך כי הסופרים הכירו בכשרו נוחיו הפצמיים בהיותו צעיר לימים.

על-כל-פנים, משעה שנתרם לעגלת הלשון — ושעליכן גם למפעל היצירה והמחקר — לא ניתק עצמו אף שעה אחת מן המעשה. מצעירותו קיבל עליו את המקד המטיף בשערים. מלחמת קודש היתה לו בהשי פתחן ההרסנית של שפות ירות על זרכי החשיבה והכתיבה בעברית. תחילה — ביידיש, אחר כך ברוסית ובגרמנית ו לבסוף באנגלית.

במשך כל שנות ישיבתו ב ארץ פירסם מאמרים למאות, ונחשב למורה-הלכה בעיני ה שובי הסופרים. אברהם שלונ

סקי כהב עליו: „תמותי אם יש בדורנו כיצחק אבינרי, מוסמך וראוי להורות לנו דרכי כים"...

באחרונה השלים את חיבורו המקיף „היכל המשקלים": מלאכה שדוגמתה לא נעשתה לפניו. לא במקרה קרא את שתי חיבוריו החשובים ביותר „היכלים". הוא היה — כדברי עמנואל הרוסי — „אדריכל גנים המטפח את משתלתו וי נטע גן לתפארת".

למרות מה שבמלחמותיו היה לעתים קרובות עומד בודד, מעולם לא ראה עצמו — ו מעולם לא היה — מתמיה וי פוסק להכניע. „לא מלחמת דון קישוט מלחמתי, ולא תמיד היה קולי קול קורא במר כר... בכל מלחמתי, לא היי חי שש אלי עצב שונה, ולא כהנאה ובקורת-דוח הייתי מבי ליש כל צד חיובי".

אבל יצחק אבינרי היה איש מלחמות, ובאש מלחמותיו נש רף והלך, מתוך תחושת צער על מעמד הלשון העברית. הוא היה נרג לומר שלפני שנות שים שנה, תחת שלטון זו וי במעמד של מינוט, היו כיבושי העברית גדולים ויפים מכיבו שיה כיום. על קברו אמר את מל אברהם אבן-שושן: „אין אדם יוצא מן העולם והצי תאוותו ביידי". כעל תאוות גדי לה היה יצחק אבינרי, ומילוי תאוותו אינו סתם משאלת ה מת. זו הקריאה האחרונה של לוחם להיליו, שלא להניח את הנשק.

יואב קריני